ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Kinnarps, a. s.,** se sídlem Obchodní 124, Čestlice, zastoupeného JUDr. Štěpánem Liškou, advokátem se sídlem Jungmannova 31/36, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže,** se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 1. 2012, č. j. 62 Af 78/2011 - 63,

takto:

I. Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 1. 2012, č. j. 62 Af 78/2011 - 63, **se ruší.**

II. Řízení o žalobě na ochranu před nečinností žalovaného **se zastavuje.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Stěžovateli **bude** po právní moci tohoto rozsudku **vrácen** zaplacený soudní poplatek ve výši 4000 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Štěpána Lišky.

Odůvodnění:

[1.] Žalobce (dále „stěžovatel“) brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Brně, jímž soud odmítl žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného.

[2.] Důvodem odmítnutí žaloby byla skutečnost, že se stěžovatel domáhal u žalovaného vydání předběžného opatření v rámci správního řízení vedeného žalovaným pod č. j. ÚOHS-S563/2011. Podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nicméně platí, že se lze žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve

věci samé nebo osvědčení. Nelze se proto tímto způsobem domáhat vydání procesního rozhodnutí. Nebyla tak splněna podmínka řízení a soud žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

[3.] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Namítá, že podáním doručeným krajskému soudu dne 9. 1. 2012 v 11.19 hod. vzal svoji žalobu zpět z důvodu, že žalovaný v mezidobí požadované rozhodnutí vydal. Krajský soud nicméně žalobu odmítl usnesením ze dne 9. 1. 2012, doručeným do datové schránky dne 10. 1. 2012. Jeho pochybení proto spočívá v tom, že namísto zastavení řízení žalobu odmítl a nerozhodl o náhradě nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., tedy tak, že žalobci přiznává náhradu nákladů řízení v plné výši, neboť návrh byl vzat zpět pro pozdější chování žalovaného. Proto stěžovatel žádá, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a současně zastavil řízení s tím, že stěžovateli přizná náhradu nákladů řízení v plné výši.

[4.] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody v kasační stížnosti uvedenými, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[5.] Z obsahu spisu plynou následující relevantní skutečnosti:

- žaloba byla ke krajskému soudu podána dne 23. 12. 2011;
- usnesení krajského soudu, napadené nyní projednávanou kasační stížností, bylo vydáno dne 9. 1. 2012 a nabylo právní moci dne 11. 1. 2012, kdy bylo doručeno do datových schránek účastníků řízení;
- dne 9. 1. 2012 obdržel krajský soud vyjádření žalovaného k žalobě, z něhož plyne, že dne 4. 1. 2012 vydal rozhodnutí o návrhu stěžovatele na vydání předběžného opatření, kterým tento návrh zamítl;
- rovněž dne 9. 1. 2012 (čas ověření: 11.20 hod.) bylo do datové schránky krajského soudu doručeno zpětvzetí žaloby, v němž je uvedeno, že návrh je vzat zpět pro pozdější chování žalovaného a žalobce proto požaduje náhradu nákladů řízení v plné výši (§ 60 odst. 3 s. ř. s.), kterou podrobně vyčísluje.

[6.] Nejvyšší správní soud na základě popsaných skutečností konstatuje, že stěžovateli je nutno přisvědčit potud, že krajský soud měl za situace, kdy mu bylo doručeno zpětvzetí návrhu, zastavit řízení a nikoliv žalobu odmítnout. Podle ustanovení § 55 odst. 2 s. ř. s. totiž platí, že soud je vázán usnesením, jakmile je vyhlásil, a nevyhlašuje-li se, doručením.

[7.] V nyní projednávaném případě bylo sice kasační stížností napadené usnesení krajského soudu datováno ke dni 9. 1. 2012, nicméně doručováno (do datových schránek účastníků řízení) bylo až den následující a stěžovateli (resp. jeho zástupci) bylo doručeno až dne 11. 1. 2012. Stejného dne také toto usnesení nabylo právní moci. Z obsahu spisu je tak zřejmé, že ke zpětvzetí žaloby došlo ještě před tím, než bylo usnesení o odmítnutí žaloby doručeno účastníkům řízení, a tedy i před tím, než toto usnesení bylo pro krajský soud závazné.

[8.] Proto Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil jako nezákonné [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.] a ve smyslu ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. věta za středníkem sám zastavil řízení o žalobě.

[9.] Ohledně náhrady nákladů řízení stěžovatel argumentuje ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož platí, že „*žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení*.“ Stěžovatel totiž tvrdí, že návrh vzal zpět pro pozdější chování žalovaného.

[10.] V tomto směru se nicméně Nejvyšší správní soud s názorem stěžovatele neztotožňuje. V daném případě totiž nastala výrazně odlišná situace, než na kterou pamatuje citované ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. Logika tohoto ustanovení je totiž založena na obecném východisku, že u procesního ukončení řízení není možno některému z účastníků přiznat náklady řízení, jelikož tyto se mají zásadně odvíjet od jejich úspěšnosti v meritorním sporu, což pochopitelně nelze určit za situace, kdy soud k meritornímu přezkumu vůbec přistoupit nemohl. Z tohoto obecného pravidla nicméně zákon stanoví citovanou výjimku, jelikož by zjevně nebylo spravedlivé, aby nebyly přiznány náklady řízení tehdy, došlo-li k procesnímu a nikoliv meritornímu skončení soudního řízení jen proto, že navrhovatel byl uspokojen, případně návrh byl vzat zpět pro pozdější chování odpůrce. Jinak řečeno, v těchto případech sice dochází k procesnímu skončení řízení, nicméně důvod tohoto skončení spočívá ve faktickém úspěchu navrhovatele. Neodpovídalo by pak elementární představě o spravedlnosti, pokud by na straně jedné byl navrhovatel úspěšný (soud by podané žalobě pravděpodobně vyhověl), avšak na straně druhé by mu nebyly přiznány náklady soudního řízení, které by nicméně vůbec nemuselo probíhat, pakliže by žalovaný postupoval zákonným způsobem od počátku.

[11.] Právě tímto způsobem nahlíženo však má zdejší soud za to, že stěžovatel podmínky ustanovení § 60 odst. 3 věta druhá nesplňuje. Jestliže totiž krajský soud odmítl žalobu, neboť konstatoval, že nebyly splněny podmínky řízení, protože se stěžovatel „nečinnostní“ žalobou nedomáhal rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., nespatřuje zdejší soud na tomto právním posouzení, založeném na kogentním znění aplikovaného zákonného ustanovení, žádné pochybení. Stěžovatel skutečně brojil proti nečinnosti ohledně vydání předběžného opatření stěžovatelem, což představuje rozhodnutí dočasné a procesní, nikoliv rozhodnutí ve věci samé (resp. osvědčení) ve smyslu cit. zákonného ustanovení. Procesní osud podané žaloby byl proto předurčen jejím odmítnutím pro nesplnění podmínek řízení.

[12.] Za této situace, kdy stěžovatel v soudním řízení nemohl být úspěšný, a to bez ohledu na pozdější chování odpůrce (stěžovatele), proto postup podle ustanovení § 60 odst. 3 věta druhá s. ř. s. nepřipadá v úvahu a platí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[13.] Výrok o vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost se opírá o ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, jelikož řízení bylo zastaveno před prvním jednáním. Podle tohoto ustanovení totiž platí, že „*soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti, snížený o 20 %, nejméně však o 1000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním*.“ Protože v daném případě stěžovatel zaplatil soudní poplatek ve výši 5000 Kč, soud mu vrací tento poplatek snížený o 20%, tedy 4000 Kč. Z obsahu spisu krajského soudu rovněž plyne, že soudní poplatek zaplacený za žalobní řízení ve výši 2 000 Kč byl krajským soudem stěžovateli již vrácen (č. l. 77).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. dubna 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu